

Л. І. Шологон

**ДЖЕРЕЛА ПРО ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ, ГРОМАДСЬКУ
ТА НАУКОВУ ДІЯЛЬНІСТЬ АКАДЕМІКА КИРИЛА
СТУДИНСЬКОГО (1869–1941 рр.) У ФОНДАХ
ЦЕНТРАЛЬНОГО ДЕРЖАВНОГО ІСТОРИЧНОГО
АРХІВУ УКРАЇНИ У м. ЛЬВОВІ**

Серед когорти відомих громадсько-політичних діячів та вчених кінця ХІХ — першої половини ХХ ст. значне місце посідає постать літературознавця Кирила Студинського. Він як дійсний член Наукового товариства ім. Т. Шевченка (далі — НТШ) з 1899 р. та Всеукраїнської Академії наук (далі — ВУАН) з 1929 р., доцент Краківського та професор Львівського університетів, автор понад 500 праць з літературознавства, зробив неабиякий внесок в розвиток української науки. Окрім цього К. Студинський приймав активну участь в суспільно-політичному житті впродовж зазначеного часового проміжку.

Обрана тема не залишилася поза увагою дослідників. Перші узагальнюючі праці, присвячені діяльності К. Студинського, з'явилися з нагоди 60-річчя вченого — це зокрема праці В. Дорошенко [1], Ф. Савченко [2]. Великої уваги заслуговує “Ювілейний збірник на пошану акад. Кирила Студинського”, виданий НТШ в 1930 р. [3]. В узагальнюючих працях радянських істориків діяльність вченого розглядається частково [4]. Серед сучасних українських істориків певні аспекти зазначеної теми знайшли своє відображення в наукових працях Г. Зварник, Я. Дашкевича [5]. Однак дана тема не отримала всебічного висвітлення в історичній літературі.

Таким чином, метою статті є дослідження, на основі аналізу неопублікованих джерел, що зберігаються у фондах Центрального державного історичного архіву України у м. Львові (далі — ЦДІА України у м. Львові), життєвого шляху, громадської та наукової діяльності академіка Кирила Студинського, його ролі у суспільно-політичному і культурному житті українців Галичини кінця ХІХ — початку ХХ ст.

Чи не найбільше документів, що розкривають діяльність К. Студинського, зберігаються у фонді 362 ЦДІА України у м. Львові (майже 500 одиниць зберігання). Серед них автобіографія вченого, спогади про дитячі та студентські роки, за-

писні книжки, листи від громадських товариств, навчальних закладів, бібліотек, популярних часописів, де були пропозиції про співпрацю, обмін літературою, прохання посприяти щодо надання матеріальної допомоги тій чи іншій особі чи установі; наукові праці К. Студинського, виписки з різних періодичних видань, які служили як підготовчий матеріал до написання публіцистичних творів, окремі історичні документи, листування відомих українських діячів, матеріали з архіву свого тестя Анатолія Вахнянина, власна епістолярна спадщина.

Щодо інформативної насиченості вищевказаних документів, то варто зазначити, що чи не найбільше даних про життєвий шлях відомого громадського діяча вміщено в його автобіографії [6]. Зокрема, автор повідомив, що народився 4 жовтня 1869 р. в селі Кипачці, що на Тернопільщині, в родині священика. Він також досить тепло згадує роки навчання в сільській школі, народній школі в Тернополі та гімназії, до якої вступив 1879 р.; про український народний хор, без якого не обходився жодний концерт в Тернопільській гімназії. Студенти-хористи піснями вітали викладачів з Днем народження, а ті в свою чергу пригощали їх. В 1883 р. батько переводить майбутнього вченого на навчання до Львівської гімназії. Про національне виховання в ній він писав наступне: “Української мови вчилися ми поза школою. Про Шевченка, Федьковича чули ми тільки по тайних, студентських зібраннях, чи на концертах, улажжуваних тайком для міщан” [7]. Після закінчення гімназії К. Студинський вступив до Львівського університету на богословський факультет, а 1889 р. — на філософський факультет Віденського університету, де навчався до 1894 р. В цьому ж році він одружився з донькою відомого громадсько-політичного діяча та композитора Анатолія Вахнянина — Леонтією.

Неабиякий вплив на формування світогляду майбутнього науковця мав відомий вчений-славіст Ватрослав Ягич. Також в автобіографічному творі згадано і вченого Берлінського університету професора Олександра Брікнера. Саме під їхнім керівництвом К. Студинський підготував дисертаційну працю. Успішний захист наукової роботи дозволив йому отримати посаду доцента Ягелонського університету в Кракові. З 1900 р. він працював на посаді професора української мови у Львівському університеті [8]. У 1919 р. К. Студинський був усунений від

роботи в університеті польською владою, яка здійснювала політику тотального ополячення вищого навчального закладу та впровадила обмежений (11-відсотковий) прийом студентів непольської національності, як правило, євреїв. Він читав лекції студентам Таємного університету. Після встановлення радянської влади в Західній Україні повернувся на роботу до університету, де працював на посаді професора, декана філологічного факультету, проректора по науковій роботі [9].

Щодо наукової діяльності, то найважливішими з своїх праць, К. Студинський вважав наступні: “32 роковини смерті Т. Шевченка” (1892 р.), “Причини до історії унії” (1895 р.), “Коли вперше появився вплив “Кобзаря” Т. Шевченка на руське письменство в Галичині” (1898 р.), “Кореспонденція Якова Головацького” (1905 р.), “Незвісні твори Маркіяна Шашкевича” (1912 р.), “Львівська духовна семінарія в часах Маркіяна Шашкевича” (1916 р.), “Матеріали до історії культурного відродження в Галичині в 1795–1857 рр.” (1920 р.) [10] тощо.

В автобіографічному творі вчений не оминув увагою свою громадську діяльність. Зокрема, він зазначив, що впродовж 1905–1914 рр. був обраний членом Крайової шкільної ради, де намагався обстоювати інтереси українського шкільництва. Також К. Студинський у 1903–1905 рр. належав до віділу товариства “Просвіта” та редагував його видання. В 1906–1909 рр. був заступником голови НТШ, у 1909–1911 рр. — головою Львівського музичного товариства “Боян”, а в 1923–1932 рр. очолював Наукове товариство ім. Т. Шевченка [11]. Як голова НТШ, він встановив близькі зв’язки з ВУАН у Києві, однак захопившись розвитком науки в УРСР у 1920-х рр., не критично поставився до політики радянської влади. У 1939 р. К. Студинський очолив Народні Збори Західної України, а в 1940 р. став депутатом Верховної Ради УРСР. Працюючи на цих посадах, врятував багатьох українців від репресій. Під час евакуації радянського війська зі Львова у червні 1941 р. був примусово вивезений і помер за нез’ясованих обставин [12].

Слід зазначити, що в архіві К. Студинського зберігаються три варіанти автобіографічного твору відомого науковця та громадського діяча, що датуються 1940 р. Вони дозволяють прослідкувати, як тривав процес роботи над автобіографією. Найбільш повною є остання з них.

Серед особових документів, що знаходяться у 362-му фонді чи не найцікавішими є спогади К. Студинського про студентські роки життя. В одному з них під назвою “На філософському відділі у Відні” автор згадав про зустріч з професором В. Ягичем у жовтні 1891 р. на семінарі з слов’янської філології. Про нього писав також наступне: “Це був чоловік залізної праці і нею давав він приклад своїм слухачам” [13]. Серед його студентів були представники всіх слов’янських націй. В один час із К. Студинським у Відні також навчалися Василь Щурат, Олександр Колесса. Саме тут він познайомився з М. Драгомановим, що приїхав до Відня на консультації до лікарів та завітав на зустріч до професора В. Ягича. Не оминув увагою К. Студинський і постать Івана Яковича Франка, який також захищав дисертацію у цьому ж університеті під керівництвом вищевказаного вченого-славіста. “Поява Франка на віденському університеті була сенсацією дня... Уявляю собі, що ніхто інший, а Франко викликав зміну в поглядах проф. Ягича на нашу окремішність від Росіян. Раніше він клав нас в одну шухляду з російським народом... А Франко, вже тоді визнаний дослідник, давав Ягичеві одну студію за другою, а враз із тим докази, що маємо право на самостійне життя серед слов’янщини” [14].

Також К. Студинський у спогадах написав про підготовку до захисту дисертації, над якою працював впродовж чотирьох семестрів, складання ризограмів (кандидатських іспитів — Л. Ш.) та захист наукової роботи (на п’ятому семестрі навчання), в результаті якої отримав ступінь доктора філософії.

Навчаючись у Відні, майбутній вчений не ігнорував і громадського життя та приймав активну участь в роботі українських товариств “Січ” та “Громада” у австрійській столиці. Останнє, наприклад, організувало вечір пам’яті з нагоди перепоховання мощей Маркіяна Шашкевича. Автор загалом високо оцінив діяльність віденської “Громади”, адже, на його думку, саме вона дала поштовх до створення інших товариств, таких як “Поступ”, “Родина”, “Кружка земляків” [15] тощо.

Щодо діяльності організації “Січ”, то їй присвячено окрему згадку під назвою “Віденська “Січ” від 1.XI.1890 по кінець 1893 р.”. К. Студинський написав про багатьох відомих людей, які в різні роки були членами цього товариства і відіграли неабияку роль в українському національно-культурному

житті, це зокрема Анатоля Вахнянина, Юліана Целевича, Остапа Терлецького, Щасного Сельського, Мелітона Бучинського, Ярослава Окуневського, Євгена Озаркевича. Також автор спогадів зазначив: “Мала ще “Січ” одну велику заслугу, бо була осередком для всіх діячів з України та поступових елементів російських, що були в ній бажаними гістьми в нашому єднанні... багато прегарних одиниць заходило до “Січі”, оповідало про своє життя під царатом і серед січовиків відривалося душею і росло серцем” [16]. Українське січове товариство у Відні відіграло важливу роль у єднанні українців навколо власних національних цінностей, сприяло поширенню ідеї соборності всіх українських земель.

Один з спогадів К. Студинського під назвою “Вона” присвячений дружині Леонтії і датується 1939 р. Тут вміщено розповідь про їхні заручини та весілля, щирі слова подяки дружині, що допомагала як в науковій роботі, так і підтримувала в непростих ситуаціях в житті, та чимало віршів, присвячених коханій жінці. Про них писав: “Моїм віршам не придаю літературної вартости. Вони є хіба висловом мого душевного настрою, спогади моїх молодечих літ. Хто не був молодим, нехай їх не читає. Хто не мріяв ніколи, не має права з чужих мрій насміхатися. Любов — це найкращий дар, що сам Бог вкладає в груди людини. Щасливі ті, що з любов’ю ідуть в життя, з сонцем любові у серці ідуть разом шляхом теренів” [17].

Серед документів К. Студинського, що збереглися у ЦДІА України у м. Львові, містяться листи, адресовані вченому відомими українськими письменниками, науковцями, композиторами тощо. З них 310 листів, написаних Михайлом Грушевським впродовж 1894–1932 рр. Знайомство двох учених розпочалося 1894 р., відразу ж після приїзду Михайла Сергійовича до Львова, про що свідчить його лист від 24 листопада цього ж року, в якому йшла мова про посаду завідувача кафедри історії Східної Європи. Можливо, що молоді вчені, майже ровесники (Студинський був молодшим від Грушевського на 2 роки), познайомилися ще тієї осені в Києві, куди Кирило Осипович їхав працювати в бібліотеках. Єднала їх і спільність наукових інтересів, і праця в НТШ, “Просвіті”, Крайовій шкільній раді у Львові. В 1906–1909 рр. К. Студинський був заступником голови наукового товариства, яке очолював М. Грушевський

[18]. Слід зазначити, що лише 17 листів датуються часом до 1914 р., і показують співпрацю двох вчених до Першої світової війни. В основному епістолярій цього періоду стосується організаційної та видавничої діяльності НТШ. М. Грушевський повідомляв К. Студинського, коли не міг бути присутнім на засіданнях товариства, і просив взяти під контроль вирішення тієї чи іншої нагальної справи. Також за допомогою листування можна отримати інформацію про поїздку Кирила Осиповича до Полтави на відкриття пам'ятника Івану Котляревському в 1903 р.; погляди М. Грушевського щодо надання стипендії НТШ Михайлові Павликові [19].

Відповіді К. Студинського зберігаються у вивезеному 1946 р. зі Львова особистому архіві Михайла Грушевського, який сьогодні зберігається у ЦДІА України у м. Києві. Перший збережений лист К. Студинського датований 11 липня 1894 р. До 1902 р. щорічно є різна, але незначна кількість поштових відправлень — від одного до п'яти, з 1903 року кількість листів значно зростає — до 16 і тримається приблизно на цьому рівні до кінця 1905 р. Потім спостерігається досить різке зменшення — до трьох листів за 1906–1909 рр. щороку. За 1910 і 1914 рр. збереглося лише по одному листові, ще 25 листів припадає на 1927 р. Що сталося з рештою епістолярію — а К. Студинський був дуже сумлінний кореспондент, — можна лише припускати: або листи загубилися при якихось невідомих обставинах, або були знищені самим М. Грушевським у 1930-ті роки, коли розпочалися репресії проти нього, або конфісковані при обшуках, — ці питання залишаються відкритими [20].

В листах Олександра Барвінського, Осипа Маковея, Корнила Устиновича, Андрія Чайковського, Василя Щурата, Василя Пачовського, адресованих до К. Студинського, обговорювалися проблеми видання часопису “Руслан” та публікації на його сторінках творів українських літераторів. З листування Кирила Осиповича з поетесою та народною вчителькою Ульяною Кравченко дізнаємося, що саме за його сприяння, як члена Крайової шкільної ради, вона отримала посаду в школі, де були належні умови для праці. Композитор Станіслав Людкевич і К. Студинський в листах обговорювали чимало музичних справ, оскільки останній після смерті тестя А. Вахнянина

належав до проводу музичного товариства “Львівський Боян” [21]. Також епістолярний матеріал засвідчив про плідну співпрацю між Кирилом Осиповичем та відомими українцями з Наддніпрянщини та Буковини, зокрема, Борисом Грінченком, Миколою Лисенком, Степаном Смаль-Стоцьким. В їхніх листах прохання підібрати в бібліотеці НТШ необхідні книги, запрошення на святкування ювілеїв видатних українських письменників [22].

У фонді родини Барвінських, що зберігається у Відділі рукописів Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаника, знаходиться чимало листів К. Студинського, адресованих О. Барвінському [23]. В них міститься обговорення політичних подій, питань, пов’язаних з виданням часопису “Руслан” (оскільки останній був фактично його головним редактором, а Кирило Осипович входив до редакційного комітету), публікації наукових досліджень в інших україномовних газетах (“Правда”, “Зоря”, “Діло”), проблем українського шкільництва (бо обидва були членами Крайової шкільної ради у Львові) тощо. Епістолярний матеріал засвідчив про дружні стосунки між двома відомими в Галичині громадськими діячами. Вони належали до однієї партії — Католицького руського народного союзу, яка виступала за політику компромісів між українцями краю та польською владою. Саме через такі політичні переконання отримали і чимало критики на свою адресу.

Серед епістолярної спадщини К. Студинського збереглися листи від найближчих родичів — дружини та тестя, написані впродовж 1891–1903 рр. [24]. Чимало з них мають побутовий характер, інші дозволяють прослідкувати за процесом отримання Кирилом Осиповичем посади викладача Львівського університету. Але всі вони засвідчують про дуже хорошу атмосферу, що панувала в їхній родині, про те, що в усіх починаннях К. Студинський завжди отримував підтримку дружини та її батьків. Окрім епістолярних матеріалів, адресованих вченому, в його архіві відклялися листи М. Лисенка до А. Вахнянина, Пантелеймона Куліша і Юліана Романчука до Олександра і Осипа Барвінських [25] та інші, що були цінними для його наукової діяльності.

Джерельний матеріал 362-го фонду дає можливість досліднику також отримати інформацію про діяльність українських

культурно-освітніх товариств та становище шкільництва. До Кирила Осиповича як професора Львівського університету, члена Крайової шкільної ради, активного діяча багатьох громадських організацій, писало чимало приватних осіб, представники навчальних закладів та товариств з проханням посприяти у вирішенні тієї чи іншої справи. Зокрема, потрібно відмітити звернення до К. Студинського представників українських політичних партій 1912 р. в справі боротьби за український університет у Львові. З цією метою, як засвідчує документ, було створено спеціальний Міжпартійний комітет [26]. Одним з найважливіших завдань, на думку його членів, була підготовка наукових кадрів для майбутнього вищого навчального закладу.

Чимало листів були надіслані до К. Студинського жителями сільських громад. В них повідомлялось про поганий стан шкільних приміщень та містилось прохання до К. Студинського, а саме посприяти, щоб Крайова шкільна рада виділила необхідні кошти на будівництво школи. Були і інші прохання: направити до навчального закладу вчителя, що володіє українською мовою, бо в народній школі є вже два педагоги-поляки, але не було жодного учня польської національності; посприяти у створенні паралельних українських класів при народній школі у Косові та одержавленні українських приватних гімназій в Рогатині, Яворові та Чорткові у 1914/15 н. р. [27]. Листування з місцевими громадами та педагогами дозволяє зробити висновок, що далеко не всі проблеми, з якими зверталися до К. Студинського, були успішно вирішені.

Серед матеріалів, зібраних Кирилом Осиповичем, статuti, листи, фінансові документи тощо про діяльність НТШ впродовж 1903–1929 рр., що засвідчують плідну працю вченого в науковому товаристві. Тут знаходиться доручення, написане власноруч Борисом Грінченком, де той просить К. Студинського голосувати замість нього на загальних зборах НТШ [28].

Заслужують уваги також матеріали з архіву вченого, що розкривають різні аспекти видавничої діяльності. Це листування Кирила Осиповича з видавництвами, запрошення до співпраці, обмін літературою та інші питання. Документи дозволяють прослідкувати за полемікою між НТШ та віденським товариством “Січ” у другій половині 70-х рр. XIX ст. Представники останнього вважали, що з основним завданням наукового

товариства — виданням якомога більшої кількості книжкової продукції — воно не справляється, бо молодь не мала належної літератури для читання. К. Студинський щодо звинувачень на його адресу детально розповів про видавничі справи НТШ (роботу друкарні, вихід у світ періодичних видань тощо) і прийшов до висновку, що за обставин, які склалися, досягти кращих результатів важко, але якщо товариство “Січ” має конкретні пропозиції, то нехай напише про них [29].

Вчений не залишався байдужим до діяльності українських національно-культурних організацій. Про це свідчать документи, зібрані К. Студинським, про їхню роботу. Зокрема, матеріали про заснування товариства “Академічний кружок” в 1871 р.; книга обліку українських організацій “Січ” і “Сокіл” у населених пунктах Галичини із зазначенням року їх заснування (від 1904 до 1912 рр.) [30].

У архіві К. Студинського збереглося чимало документів, що дозволяють прослідкувати за основними етапами його наукової діяльності. В першу чергу заслуговують уваги об’ємні записники вченого, де було зроблено виписки з сучасних йому періодичних видань (“Зоря Галицька”, “Слово”, “Діло” тощо) про політичну ситуацію в Галичині, церковне життя. Тут зібрано некрологи Григорія Яхимовича, Івана Вагилевича та інших [31].

Використовуючи часопис “Слово”, автор підготував працю про суспільно-політичне та національно-культурне становище українців у 1860-х рр. і зробив власну оцінку тому, як висzczадана тематика висвітлювалася на сторінках журналу. Він зазначив: “Нема сумніву, що незважаючи на те, що етимологічний правопис викликав негодовання на Україні, хоча мова в ньому була дивовижна, не своя і не подоба на якусь варварську мішанину церковщини і російщини, з поза якоїсь десь-не-десь прозирало несміле українське слово, “Слово” в 1861–1865 рр. принесло для розвитку українства в Галичині великі користі,” [32].

В одній з своїх наукових праць К. Студинський зробив досить професійний огляд змісту часопису “Мета” за 1863–1865 рр., де розкрив причини виходу у світ журналу, не оминув фінансової сторони його видання і особливу увагу звернув на зміст публікацій. З цього приводу К. Студинський писав: “Усі статті,

друковані в “Меті”, свідчать, в яких умовах жила українська молодь, з яким трудом мусила вона здобувати терен для своїх думок, при цьому зазнаючи перепони від всяких німецьких культураносців, і Поляків, але головно від русофілів” [33].

Огляд газети “Правда” за 1867–1870 рр. зроблений Кирилом Осиповичем, дозволяє стверджувати, що він цікавився інформацією про діяльність товариства “Просвіта”, публікаціями про Т. Шевченка, М. Драгоманова, П. Куліша [34].

Серед документів К. Студинського зберігаються три томи виписок з газет і журналів, листів, бібліографічних даних про українських письменників та громадсько-політичних діячів. Тут зібрано чимало відомостей про Михайла та Анну Павликів, Івана Могильницького, Юрія Федьковича, М. Драгоманова [35].

Кирило Осипович неабияк цікавився революційними подіями в Галичині в 1848 р. Про це свідчать і окремі документи з його архіву. Зокрема, записник члена Головної руської ради Льва Трещаківського про свою громадську діяльність за період від 1 травня 1848 р. до грудня 1850 р. [36]. Окрім нього, у 362-му фонді зберігаються підготовчі матеріали, що розкривають процес роботи К. Студинського над однією із його найбільш ґрунтовних праць “Кореспонденція Якова Головацького” (1835–1873 рр.), що була опублікована у виданнях філологічної секції НТШ за 1905 і 1909 рр. [37].

Про широкий кругозір Кирила Осиповича свідчить те, що серед його робочих документів є виписки з різних джерел, присвячених проблемі запровадження григоріанського календаря і відображення її в українській літературі XVI–XVIII ст. [38].

К. Студинський не залишався осторонь вагомих політичних подій в житті Галичини. Зокрема, в його архіві містяться протоколи допитів свідків на судовому процесі, де І. Франка, М. Павлика та інших звинувачували в причетності до таємного товариства, в поширенні соціалістичних ідей [39]. Вчений зібрав також чимало матеріалів преси, в яких висвітлювався суд над відомими громадсько-політичними діячами.

В 30-х рр. ХХ ст. серед рукописів вченого з’явилася розвідка про життєвий і творчий шлях І. Франка, де К. Студинський зробив детальний аналіз літературного доробку “Великого Каменяра” та високо оцінив його роль в українській історії [40]. Серед численних та різнопланових матеріалів в архіві К. Сту-

динського досить цікавими, на наш погляд, є документи його тестя А. Вахнянина — спогади, листи М. Лисенка та інші. Не меншої уваги заслуговують іконографічні матеріали — фотографії Кирила Осиповича і його сім'ї, учасників академічного хору “Бандурист” музичного товариства “Боян” на початку ХХ ст., учнів гімназій, шкіл, захоронок (дитячих садків. — *Л. III.*), копія прижиттєвого фото Т. Шевченка [41] тощо.

Підсумовуючи огляд, слід зазначити, що у фондах ЦДІА України у м. Львові зберігається чимало різноманітних документів, що розкривають життєвий шлях, громадську та наукову діяльність К. Студинського. Вони дозволяють зробити висновок про неабияку працездатність вченого, небайдужість до національних проблем українців Галичини, високі моральні якості. Матеріали з архіву К. Студинського є цінними джерелами до вивчення національно-культурного життя краю кінця ХІХ — початку ХХ ст., бо розкривають діяльність українських товариств, зміст, тематику та перипетії, пов'язані з виданням окремих періодичних видань; багатий епістолярний матеріал дозволяє отримати інформацію про непересічних письменників, вчених, політиків, з якими листувався К. Студинський.

Джерела та література

1. Дорошенко В. Академік Кирило Студинський // Світ. — 1928. — Ч. 19 — 20 с.
2. Савченко Ф. Юбілей акад. К. О. Студинського // Україна. — 1929. — Січень — Лютий.
3. Ювілейний збірник на пошану акад. Кирила Студинського // Записки НТШ. — 1930. — Т. 99. — Ч. 1.
4. Історія української літератури: у 2-х томах / За ред. І. О. Дзєверіна. — Київ: Наукова думка, 1987. — Т. 1. — 632 с.; Історія української літературної критики: дожовтневий період / Від. редактор П. М. Федченко. — Київ: Наукова думка, 1988. — 451 с.
5. Сварник Г. Археографічна передмова // Листи Михайла Грушевського до Кирила Студинського (1894–1932 рр.). — Львів — Нью-Йорк, 1998. — С. ХІІ–ХІХ; Дашкевич Я. Передмова // Там само. — С. І–ХІІ.
6. ЦДІА України у м. Львові, Ф. 362. — Оп. 1. — Спр. 3. Автобіографія та список наукових праць за 1886–1940 рр. 1902–1940 рр. — 96 арк.
7. Там само. — Арк. 4.
8. Там само. — Арк. 7.

9. Там само. — Арк. 45.
10. Там само. — Арк. 80.
11. Там само. — Арк. 9.
12. Студинський Кирило Осипович // Енциклопедія Українознавства / За редакцією проф. В. Кубійовича. [Перевидана в Україні]. — Львів, 2000. — 3085 с.
13. ЦДІА України у м. Львові, Ф. 362. — Оп. 1. — Спр. 11. Спогади Студинського К. про студентські роки життя (від 1890–1893 рр.). 1930 р. — Арк. 10.
14. Там само. — Арк. 12.
15. Там само. — Арк. 19.
16. Там само. — Арк. 75.
17. Там само. — Арк. 8.
18. Сварник Г. Археографічна передмова // Листи Михайла Грушевського до Кирила Студинського (1894–1932 рр.). — Львів — Нью-Йорк, 1998. — С. XII.
19. ЦДІА України у м. Львові, Ф. 362. — Оп. 1. — Спр. 280. Листи професора Грушевського Михайла. Том I. 1894–1928 рр. — Арк. 1–17.
20. Сварник Г. Археографічна передмова // Листи Михайла Грушевського до Кирила Студинського (1894–1932 рр.). — Львів — Нью-Йорк, 1998. — С. XIII–XVI.
21. ЦДІА України у м. Львові, Ф. 362. — Оп. 1. — Спр. 345. Листи Людкевича Станіслава. 1906–1926 рр. — Арк. 6.
22. Там само. — Спр. 278. Листи Бориса Грінченка. 1903–1906 рр. — Арк. 6.
23. Львівська наукова бібліотека ім. В. Стефаника, Ф. Барвінські, Спр. 5331. Студинський Кирило. Листи до Барвінського Олександра Григоровича. 1889–1905 рр. — Арк. 25.
24. ЦДІА України у м. Львові, Ф. 362. — Оп. 1. — Спр. 467. Листи Вахнянина Анатоля до Кирила Студинського. 1891–1903 рр. — Арк. 28.
25. Там само. — Спр. 182. Листи Куліша П. і Романчука Ю. до Барвінського Олександра і Осипа, зібрані Студинським К. для опрацювання. 1870–1880 рр. — Арк. 45.
26. Там само. — Спр. 47. Листи дирекцій університетів у Львові і Кракові, гімназій та інших навчальних закладів про організацію наукової і педагогічної роботи. 1892–1939 рр. — Арк. 73–77.
27. Там само. — Спр. 48. Листи шкільної ради, товариства “Учительська громада” та інших освітніх установ про матеріальну допомогу вчителям, надання посад тощо. 1899–1922 рр. — Арк. 2–33.
28. Там само. — Спр. 54. Статути, листи, касові звіти та інші документи про діяльність Наукового товариства ім. Шевченка у Львові. 1903–1929 рр. — Арк. 9–35.
29. Там само. — Спр. 58. Листи редакцій “Діло”, “Дністер”, “На смелу”, “Художественная литература” та ін. про публікацію статей, видання творів та інші питання. 1902–1914 рр. — Арк. 1–5.

30. Там само. — Спр. 201. Книга обліку українських товариств “Січ” і “Сокіл” у місцевостях Галичини із зазначенням їхнього заснування. 1912 р. — Арк. 60.
31. Там само. — Спр. 14. Записні книжки. Т. 2. 1887 р. — Арк. 200.
32. Там само. — Спр. 115. Огляд газети “Мета” за 1863–1865 рр. — Арк. 1.
33. Там само. — Арк. 85.
34. Там само. — Спр. 123. Огляд часопису “Правда” за 1867–1870 рр. — Арк. 1–36.
35. Там само. — Спр. 138. Конспект літературно-газетних матеріалів, листів, бібліографічних відомостей про українських письменників і громадсько-політичних діячів, зібраних Студинським К. для наукових досліджень. Т. 2. 1883–1923 рр. — Арк. 1–42.
36. Там само. — Спр. 206. Записник члена Головної руської ради Трещаковського Льва про свою громадську діяльність. Оригінал. 1848–1850 рр. — Арк. 20.
37. Там само. — Спр. 150. Стаття, листи, бібліографія, виписки до праці “Кореспонденція Якова Головацького”(1885–1873 рр.). — Арк. 55.
38. Там само. — Спр. 131. Виписки з літератури на тему: проблема запровадження григоріанського календаря і відображення її в українській літературі XVI–XVIII ст. 1892 р. — Арк. 109.
39. Там само. — Спр. 197. Протоколи допитів свідків на судовому процесі по обвинуваченню І. Франка, М. Павлика та інших в приналежності до таємного товариства і поширенні соціалістичних ідей. Копії. Т. 2. 1877–1878 рр. — Арк. 137.
40. Там само. — Спр. 103. Розвідка “Іван Франко” (про життєвий і творчий шлях письменника). Спогади про зустрічі з Франком і похорон Каменяра. Б/д. — Арк. 78.
41. Там само. — Спр. 494. Фотографії учнів шкіл, гімназій, захоронок. 1910–1916 рр. — Арк. 10.

Анотації

Шологон Л. И. Источники о жизненном пути, общественной и научной деятельности академика Кирилла Студинского (1869–1941 гг.) в фондах Центрального государственного исторического архива Украины в г. Львове.

В статье анализируются документы Центрального государственного исторического архива Украины в г. Львове, которые раскрывают жизнь и деятельность Кирилла Студинского. Автор обращает внимание на автобиографические работы ученого, его воспоминания, эпистолярное наследие, научные труды и т. д.

***Shologon L. I.* The sources about life, public and scientific activity of academician Kyrylo Studynsky (1869–1941) in the funds of the Central State Historical Archives in Lvov city.**

The article analyses the files of the Central State Historical Archives in Lvov city that disclose life and activity of Kyrylo Studynsky. The author pays attention to his the autobiography and memoirs, correspondence, scientific works and the like.